

Bram Stoker

Mumia cu șapte degete

Editura Șapte

Bram Stoker

MUMIA CU ŞAPTE DEGETE

Ediție necenzurată, cu final alternativ

Traducere și note de subsol:

Daniel Bichiș

**Editura Șapte
București — 2016**

I

Un apel în noapte

Totul părea atât de real, încât cu greu puteam să-mi imaginez că toate acestea s-ar mai fi întâmplat vreodată. Și, totuși, fiecare episod se derula nu ca un pas nou în logica lucrurilor, ci ca ceva deja știut și așteptat. Așa ne joacă feste memoria, atât pentru cele bune, cât și pentru cele rele, pentru plăceri și suferințe, pentru bucurii și necazuri. Astfel, viața capătă un gust dulce-amar, iar ceea ce ni s-a întâmplat devine etern.

Din nou aceeași luntre ușoară, încetând să mai săgeteze apele calme, cu vâslele sclipind și stropind, se ascunde de soarele nemilos al lui iulie, lunecând prin umbra răcoroasă a ramurilor sălciilor plângătoare. Eu, ridicat peste barca legănândă, ea alungită și tăcută, ferindu-se cu degete agile de nuiiele răzlețe și de obrăznicia crengilor ce se îndreptau insistent spre ea. Din nou, apa capătă nuanțe cafeniu-aurii sub frunzișul verde, translucid; iar țărmlul plin de iarbă are o nuanță de smarald. Din nou suntem în umbra răcoroasă, în care nenumăratele zgomote ale naturii, venind dinăuntrul și din afara ascunzișului nostru, se amalgamează într-un zumzet adormitor, formând un mediu atât de încântător, încât restul lumii, cu necazurile ei enervante, dar și cu tulburătoarele ei bucurii, poate fi ușor ignorată. Din nou, în acea binecuvântată izolare, tânăra

fată renunță la convențiile unei educații formale și rigide, vorbindu-mi cu un aer firesc și visător despre singurătatea noii sale vieți. Cu o nuanță de tristețe în glas, mă face să simt cât de izolați sunt toți cei ce trăiesc în vasta clădire în care locuia, datorită măreției personalității tatălui său și a propriei personalități; că acolo nu există nici un altar al încrederii și nici un sanctuar al înțelegerii; că până și chipul părintelui său se dovedește la fel de distant pe cât de îndepărtată este viața tradițională de la țară. Și încă o dată, înțelepciunea bărbăției mele și experiența anilor mei se înclină în fața fetei.

Era, pe cât se pare, datoria lor s-o facă, întrucât Eul meu personal nu avea nici un cuvânt de spus, ci doar obligația de a se supune unui imperativ absolut. Și din nou clipele fugare se înmulțeau la nesfârșit. Căci în legea tainică a viselor, realitățile se contopesc și se reînnoiesc, se preschimbă și totuși rămân aceleași – ca sufletul unui muzician într-o fugă¹. Și astfel, memoria mă extazia și apoi mă adormea la loc, iarăși și iarăși.

Se pare că niciodată nu a existat odihnă perfectă. Chiar și în Paradis, șarpele își înalță capul printre ramurile încărcate ale Arborelui Cunoașterii. Liniștea nopții fără vise este întreruptă de vuietul rezervorului de la toaletă; de șuierul revărsării bruște; de clinchetul clopotului unui tramvai care își anunță trecerea printr-un oraș american cufundat în somn; de plescăitul unor vâsle depărtate, pe mare... Oricare din ele tulbură vraja Edenului meu. Baldachinul de verdeață de deasupra noastră, înstelat cu neștemate de lumină, părea că se cutremură de zgomotul continuu al vâslelor; iar clopoțelul nervos parcă nu mai voia deloc să se oprească...

Brusc, porțile somnului au fost larg deschise și auzul meu trezit a identificat sursa sunetului care mă deranja. În stare de

1. Compoziție muzicală polifonică pe două sau mai multe voci, în care o melodie, expusă de o voce, este reluată pe rând de celelalte voci și dezvoltată după legile contrapunctului.

veghe, existența este destul de prozaică – cineva bătea și suna la o ușă pe stradă.

Eram destul de obișnuit ca în locuința mea din Jermyn Street să ajungă zgomotele din jur; de obicei, fie că eram treaz sau dormeam, nu mă preocupam de acțiunile, destul de zgomotoase, ale vecinilor mei. Însă hărmălaia de acum era prea continuă, prea insistentă, prea imperativă ca să fie ignorată. O voință activă se ghicea în spatele acestor sunete neîntrerupte; iar în spatele acestei voințe era o tensiune sau nevoie. N-am fost niciodată egoist și, la gândul că cineva avea nevoie de ajutor, am sărit din pat imediat. Instinctiv, m-am uitat la ceas. Era exact ora trei; se vedea o ușoară urmă de cenușiu pe marginea storului verde ce menținea întunericul în cameră. Acum îmi dădeam seama că bătăile și apăsarea soneriei erau chiar la ușa noastră. Și era, de asemenea, clar că nu se trezise nimeni care să răspundă. M-am înfășurat în halat, mi-am pus papucii și am coborât la ușa din hol. Când am deschis-o, am văzut un valet în livrea, cu o mână apăsată ferm pe butonul soneriei, iar cu cealaltă lovind mereu cu inelul de metal în ușă. În clipa în care m-a văzut, încetă și zgomotul; una din mâini i se ridică automat până la borul pălăriei, iar cealaltă scoase din buzunar o scrisoare. În fața intrării staționa un cupeu arătos; caii suflau greu, ca după o cursă grăbită. Un polițist cu lanterna încă aprinsă, atârnată de centură, se oprise alături, atras de gălăgie.

— Scuzați-mă, domnule, îmi pare rău că vă deranjez, dar am ordine precise. Nu trebuia să pierd nici un moment și să bat și să sun până vine cineva. Pot să vă întreb, domnule, dacă domnul Malcolm Ross locuiește aici?

— Eu sunt Malcolm Ross.

— Atunci scrisoarea asta e pentru dumneavoastră, domnule și cupeul tot pentru dumneavoastră, domnule!

Mirat și curios, am luat scrisoarea pe care mi-o întindea omul. Ca avocat avusesem, din în când, tot soiul de experiențe

ciudate, inclusiv să fiu chemat pe neașteptate. Însă niciodată nu mi se întâmplase ceva de felul acesta. M-am întors în hol, închizând ușa, dar nu de tot; apoi am aprins lumina. Scrisoarea fusese redactată cu un scris necunoscut, de femeie. Și începea abrupt, fără: „dragă domnule” sau ceva asemănător:

„Ați spus că vreți să mă ajutați când aș avea nevoie și cred că ați afirmat-o în mod serios. Momentul acesta a venit mai curând decât mă așteptam. Am un mare necaz și nu știu încotro să mă îndrept și cui să mă adresez. Mă tem că tatăl meu a fost victima unui atentat. Dar, slavă Domnului, este încă în viață, însă este total inconștient. Am trimis după medic și am anunțat poliția, dar aici n-am pe nimeni care să mă ajute. Veniți imediat, dacă puteți. Și vă rog să mă iertați. Cred că mai târziu o să-mi dau seama ce-am făcut, cerându-vă ajutorul. Dar acum nu mă pot gândi la nimic altceva. Veniți! Veniți imediat!

MARGARET TRELAWNY”

În mintea mea, în timp ce citeam, se luptau durerea cu bucuria; dar gândul care mă stăpânea era că ea avea necazuri și că apelase la mine – la mine! Așa că visul cu ea nu era cu totul lipsit de temeii. Am strigat afară la valet:

— Așteaptă! Vin într-o clipă! Și am zburat sus pe scări.

Câteva minute au fost de ajuns ca să mă spăl și să mă îmbrac. Curând după aceea, goneam pe străzi atât cât putea calul să fugă. Era zi de târg și, când am ajuns în Piccadilly, locul era plin de un nesfârșit șuvoi de căruțe venind dinspre vest; în rest însă șoseaua a fost liberă și am mers repede. Îi cerusem valetului să se suie în cupeu cu mine, ca să-mi poată spune pe drum ce s-a întâmplat. Stătea stângaci cu pălăria pe genunchi, în timp ce-mi vorbea.

— Domnișoara Trelawny, domnule, a trimis un om să ne spună să pregătim imediat o trăsură; și când am fost gata a

venit chiar dânsa și mi-a dat scrisoarea și i-a spus lui Morgan – vizitiul – să zboare. Mi-a zis să nu pierd nicio clipă și să bat în ușă până iese cineva.

— Da, știi, știi – mi-ai spus! Dar vreau să aflu de ce a trimis după mine. Ce s-a întâmplat la voi?

— Nu prea știi exact, domnule, doar că l-au găsit pe stăpân leșinat la el în cameră, cu cearceaful plin de sânge și cu o rană la cap. N-au putut să-l trezească nicicum. Chiar domnișoara Trelawny l-a găsit.

— Cum de a dat peste el la o asemenea oră? Cred ca era noaptea târziu, presupun.

— Nu știi, domnule, n-am auzit niciun amănunt.

Și cum nu mai putea să-mi relateze nimic, am oprit un moment trăsura, ca să-l las să urce pe capră. Apoi, rămas singur, am început să mă gândesc în fel și chip la toată întâmplarea asta. Mai erau multe lucruri despre care aș fi putut să-l întreb pe servitor și, câteva minute după plecarea lui, mi-a părut rău că n-am profitat de ocazie. Însă, gândind mai bine, am fost bucuros că am rezistat tentației. Socoteam că era mai discret să aflu tot ce voiam despre domnișoara Trelawny chiar de la ea însăși și nu de la servitori.

Am gonit în viteză pe Knightsbridge, zgomotul slab al frumosei noastre trăsuri răsunând a gol în aerul dimineții. Am ocolit Kensington Palace Road și apoi am oprit în fața unei clădiri mari de pe partea stângă, aflată, după cât am putut aprecia, mai aproape de Notting Hill decât de capătul Kensington al bulevardului. Era o casă cu adevărat frumoasă, nu numai ca dimensiuni, dar și ca arhitectură. Arăta mare chiar și în lumina ștersă a dimineții, care tinde să micșoreze dimensiunile lucrurilor.

Domnișoara Trelawny mă întâmpină în hol. Nu avea deloc aerul că este jenată. Părea să conducă totul cu o autoritate de adevărat stăpân, lucru cu atât mai remarcabil cu cât era

foarte agitată și palidă la față. În holul cel mare se aflau mai mulți servitori, bărbații stând laolaltă lângă intrare, iar femeile grupate toate în fața celorlalte uși. Un ofițer de poliție stătea de vorbă cu domnișoara Trelawny. Lângă el se mai găseau doi bărbați în uniformă și un civil. Când ea îmi întinse repede mâna i-am citit imediat în privire că se liniștise și i-am surprins și un oftat delicat de ușurare. M-a salutat simplu:

— Știam că o să veniți!

O strângere de mână poate spune multe, chiar atunci când nu intenționează să spună ceva precis. Mâna domnișoarei Trelawny se pierdu puțin într-a mea. Nu pentru că ar fi fost o mână mică: era o mână fină și mlădioasă, cu degete delicate, lungi – o mână deosebit de frumoasă. A fost însă un abandon de sine inconștient. Și, chiar dacă în acel moment n-am putut să stărui asupra cauzei fiorului care m-a cuprins, acesta a revenit mai târziu.

Ea s-a întors către ofițerul de poliție și spuse:

— Domnul Malcolm Ross.

Polițistul salută și răspunse:

— Îl cunosc pe domnul Malcolm Ross, domnișoară. Poate își va aduce aminte ca am avut cinstea să lucrez cu dânsul în cazul Brixton Coining.

Nu băgasem de seamă la prima vedere cine era, toată atenția mea fiind acaparată de domnișoara Trelawny.

— Da, sigur, domnule Dolan, îmi amintesc foarte bine, am spus în timp ce îi strângeam mâna.

Am putut să observ că lucrul acesta păru s-o liniștească pe domnișoara Trelawny. În atitudinea ei exista o urmă vagă de tulburare, care mi-a atras atenția. Mi-am dat seama în mod instinctiv că ea ar fi fost mai puțin încurcată dacă ar fi putut să stea de vorbă singură cu mine. Așa că i-am spus inspectorului:

— Poate ar fi mai bine ca domnișoara Trelawny să stea de vorbă doar cu mine, câteva minute. Dumnezeuastră ați aflat probabil de la dânsa tot ce știe. Aș putea înțelege mai ușor cum stau lucrurile dacă i-aș pune și eu câteva întrebări. Pe urmă vom discuta problema împreună, dacă se poate.

— Aș fi încântat să vă pot fi oricum de folos, domnule, răspunse el din toată inima.

Urmând-o pe domnișoara Trelawny, m-am îndreptat către o încăpere elegantă în care se pătrundea din hol și care dădea înspre grădina din spatele casei. După ce am intrat și am închis ușa, ea îmi zise:

— Am să vă mulțumesc mai târziu pentru amabilitatea de a fi răspuns chemării mele; dar ca să mă puteți ajuta mai bine, trebuie să cunoașteți faptele.

— Vorbiți, am îndemnat-o eu. Spuneți-mi tot ce știți și nu scăpați nici un amănunt, oricât de neînsemnat ar putea să vă pară în acest moment.

Ea continuă imediat:

— Am fost trezită de un sunet; nu știu ce-a fost. Știu numai că l-am auzit în somn. Apoi m-am trezit brusc, cu inima bătându-mi tare, îngrijorată, dar atentă la orice eventual zgomot venit din camera tatălui meu. Camera mea e alături de a sa și-l pot auzi deseori mișcându-se, înainte de a mă lua somnul. El lucrează până noaptea târziu, uneori chiar foarte târziu. Așa că atunci când mă trezesc noaptea, cum mi se întâmplă uneori, sau în zorii zilei, îl mai aud încă lucrând. Am încercat o dată să-l dojenesc că stă atât de târziu, că nu-i face bine, dar n-am mai îndrăznit vreodată să repet acest lucru. Știți cât poate fi de rigid și de rece – vă puteți cel puțin aminti ce v-am povestit despre el. Iar când este politicoș, este cumplit. Îl suport mult mai bine când e supărat. Dar când e potolit și calculat, iar colțurile gurii lasă să i se vadă dinții ascuțiți, cred că mă simt – ei bine, nu știu cum să spun! Noaptea trecută m-am sculat

încet și m-am strecurat spre ușă, pentru că mă temeam cu adevărat să nu-l deranjez. Nu se simțea nici un fel de mișcare și nu se auzea nici un fel de geamăt, nimic; dar percepeam totuși un zgomot ciudat, ca de ceva care se târa și un sunet slab de respirație înăbușită. Ah! A fost îngrozitor, să stau acolo în întuneric și în liniștea aceea și să mă tem – de ce anume, nu știu nici eu!

„Până la urmă mi-am luat inima în dinți și, apăsând clanța cât am putut de ușor, am deschis ușa doar puțin. Înăuntru era complet întuneric și am putut distinge doar conturul ferestrelor. Dar zgomotul respirației, ce a devenit tot mai clar în beznă, era înfricoșător. În timp ce ascultam, zgomotul continua; dar nu se auzea nimic altceva. Atunci am împins brusc ușa. Îmi era frică s-o deschid încet; mi se părea că în spatele ei stătea o ființă îngrozitoare, gata să sară asupra mea! Am aprins lumina și am intrat în cameră. M-am uitat mai întâi spre pat. Cearșafurile erau toate mototolite, așa că am înțeles că tata stătuse în pat. Dar în mijlocul acestuia se vedea o pată mare roșie întunecată, care se întindea către o margine și care a făcut să-mi înghețe inima. Și, cum priveam la ea, am auzit iarăși zgomotul de respirație venind din celălalt capăt al camerei și mi-am îndreptat ochii într-acolo. Tata zăcea întins pe partea dreaptă, cu brațul sub el, ca și cum corpul său fără viață ar fi fost îngrămadit acolo. Dâra de sânge străbătea camera până la pat, iar în jurul corpului se făcuse o baltă care arăta teribil de roșie și de lucioasă când m-am aplecat să-l examinez pe tata. Locul unde zăcea se afla exact în fața seifului mare. Era în pijama. Mâneca stângă îi fusese ruptă, descoperind brațul întins înspre seif. Arăta – oh! Îngrozitor, pătat tot cu sânge și cu carnea ruptă sau tăiată în jurul unei brățări de aur de la încheietură. Nici nu știam că el poartă așa ceva și am fost peste măsură de surprinsă.”

Se opri un moment. Și, fiindcă doream s-o mai liniștesc puțin, abătându-i pentru o clipă gândurile în altă parte, i-am spus:

— O, asta nu trebuie să vă surprindă. Putem vedea bărbați foarte nepotrivți pentru așa ceva purtând brățară. Odată, am văzut un judecător condamnând un om la moarte și lăsând să i se vadă, când a ridicat mâna, o brățară de aur la încheietură.

Ea nu păru să acorde prea mare atenție nici ideii, nici celor spuse; pauza, totuși, a mai calmat-o puțin și a continuat apoi cu glasul mai liniștit:

— N-am mai întârziat nici o clipă și am cerut ajutor, căci mă temeam ca atâta sânge pierdut să nu-i provoace moartea. Am sunat, apoi am ieșit afară și am strigat după ajutor cât am putut de tare. În cel mai scurt timp posibil – deși mie mi s-a părut incredibil de lung – câțiva dintre servitori au venit în fugă; apoi și ceilalți, până ce încăperea a părut că se umple de ochi curioși, păr despletit și lenjerie de noapte de toate felurile.

„L-am ridicat pe tata pe o sofa, iar menajera, doamna Grant, care părea să-și fi păstrat firea mai bine decât ceilalți, a început să caute locul de unde curgea sângele. În câteva secunde ne-am lămurit că acesta provenea de la brațul dezgolit. La încheietura mâinii era o rană adâncă – nu o tăietură simplă ca de cuțit, ci un fel de creștătură sau sfâșiere a cărnii, care cred că atinsese și vena. Doamna Grant a legat tăietura cu o batistă pe care a răsucit-o strâns cu ajutorul unui coupe-papier de argint. Și scurgerea sângelui păru să se oprească imediat. Între timp eu îmi revenisem, în măsura în care am putut. Așa că am trimis un om după doctor și un altul după poliție. Când aceștia au plecat am avut senzația că, exceptând servitorii, rămăsesem singură în toată casa și că nu mai știam nimic despre tata sau despre altceva. Și am simțit nevoia irezistibilă să am lângă mine pe cineva care să mă ajute. Atunci m-am gândit la dumnea-

voastră și la amabila promisiune pe care mi-ați făcut-o în barcă, sub sălcii. Și, fără să mai aștept, am cerut grăjdarului să pregătească iute o trăsură, am scris bilețelul și vi l-am trimis.”

Tăcu. Nu doream să spun chiar atunci cum mă simțeam. M-am uitat doar la ea; cred că a înțeles, pentru că privirea i-a rămas ațintită în ochii mei timp de o secundă, apoi s-a lăsat în jos și obraji i s-au îmbujorat. Cu un efort vizibil își reluă povestirea:

— Doctorul a sosit incredibil de repede. Servitorul îl găsisese tocmai când intra în casă și a venit aici în fugă. A făcut un garou ca lumea pentru brațul tatei și apoi a plecat să-și aducă instrumentele. Cred că va veni imediat înapoi. A apărut tot atât de iute și un polițist, care a anunțat comisariatul. Și, în scurt timp, a ajuns aici și inspectorul. Apoi ați venit dumneavoastră.

Urmă un moment mai lung de tăcere; atunci am îndrăznit s-o iau o clipă de mâna. Fără să mai spunem nicio vorbă, am deschis ușa și ne-am alăturat inspectorului, în hol. El se îndreptă grăbit spre noi, zicând:

— Am examinat personal totul și am anunțat Scotland Yard-ul. Vedeți, domnule Ross, mi s-a părut că este ceva atât de straniu în cazul ăsta, încât m-am gândit că am face bine să chemăm de la Departamentul de Investigații pe cel mai pricepui om al lor. Așa că am expediat o notă, cerând să ni-l trimită imediat pe sergentul Daw. Vă mai amintiți de el, domnule, cazul de la Hoxton, cu otrăvirea americanului?

— A, da, am spus eu, mi-l amintesc bine. Din acel caz, ca și din multe altele, pentru că de nenumărate ori mi-au fost de folos și priceperea și istețimea lui. Are o minte care lucrează mai exact decât oricare alta. M-am bucurat să-l am ca adversar ori de câte ori, în calitatea mea de avocat, am fost convins de nevinovăția clientului pe care îl apăram.

— Este o înaltă prețuire, domnule! răspuse inspectorul încântat. Mă bucur că aprobați alegerea mea și că am făcut bine chemându-l.

I-am replicat fără ezitare:

— Nici nu se putea mai bine. Nu mă îndoiesc de fel că, avându-vă pe dumneavoastră doi, o să descâlcim faptele și o să descoperim ce se ascunde în spatele lor.

Am urcat în camera lui Trelawny, unde am găsit totul exact așa cum fusese descris de fiica sa.

Atunci a sunat clopoțelul de la intrare și, un minut mai târziu, a fost introdus în cameră un bărbat. Un tânăr cu trăsături acviline, ochi cenușii pătrunzători și o frunte netedă, înaltă, de gânditor. Ținea în mână o trusă neagră pe care o deschise imediat. Domnișoara Trelawny făcu prezentările:

— Doctorul Winchester, domnul Ross, inspectorul Dolan.

Ne-am înclinat cu toții, iar el, fără să mai piardă timp, se apucă de lucru. Așteptam și-l urmăream atenți cum bandaja rana. În timp ce lucra, se întorcea din când în când către inspector ca să-i dea amănunte în legătură cu rana, iar acesta își nota observațiile în carnețel.

— Vedeți? Sunt mai multe tăieturi sau zgârieturi paralele, pornind din partea stângă a încheieturii mâinii și pe alocuri punând chiar în primejdie artera radială. Aceste mici răni, aici, adânci și crestate, par a fi făcute cu un instrument bont. Dincoace însă, se pare că a fost folosit un tăiș foarte ascuțit: carnea în jurul tăieturii pare sfâșiată, ca și cum s-ar fi tras de ea.

Apoi, către domnișoara Trelawny:

— Nu credeți că putem scoate brățara? Nu este chiar absolută nevoie, căci va aluneca în jos și nu strânge încheietura; dar ca să nu-l stânjenească mai târziu pe bolnav.

Biata fată roși când răspuse cu glas scăzut:

— Nu știi. Locuiesc cu tata de foarte curând; cunosc foarte puțin despre viața și preocupările lui, ca să am vreo părere în sensul acesta.

Doctorul, după ce o privi atent, spuse cu amabilitate:

— Iertați-mă. N-am știut. Dar oricum nu trebuie să vă necăjiți. Pentru moment nu este nevoie s-o scoatem. Dacă ar fi cazul, aș face-o eu pe răspunderea mea; iar dacă va fi nevoie mai târziu, putem foarte ușor să folosim o pilă. Tatăl dumneavoastră a avut fără îndoială motivele lui s-o poarte. Uitați-vă, aici, atașată de ea, se găsește o cheiță...

Tăcu și se aplecă mai mult, luând lumânarea pe care eu o țineam în mână și apropiind-o până ce lumina ei căzu direct pe brățară. Apoi, cerându-mi să țin lumânarea în aceeași poziție, scoase din buzunar o lupă și și-o potrivi. După un examen foarte atent se ridică și-i dădu lupa lui Dolan, spunând:

— Ar fi bine să te uiți și dumneata. Aceasta nu-i o brățară obișnuită. Aurul este fasonat pe legături de oțel foarte dur. Uită-te aici, unde s-a ros. Este clar că nu poate fi desfăcută ușor și că o să fie nevoie de ceva mai mult decât de o simplă pilă.

Inspectorul își îndoi corpul masiv dar, neputând să se apropie destul, îngenunche lângă sofa, așa cum făcuse și doctorul. Examină cu atenție brățara, răsucind-o ușor, în așa fel încât să nu-i scape nimic neobservat. Apoi se ridică și-mi întinse lupa.

— După ce-o examinați și dumneavoastră, zise el, dați-o și domnișoarei să se uite, dacă dorește. Și începu apoi să noteze în carnet.

Am schimbat puțin ordinea propusă de inspector, dând lupa mai întâi domnișoarei Trelawny:

— N-ați vrea să priviți dumneavoastră mai întâi?

Ea se dădu înapoi, ridicând ușor mâna în semn de refuz, spunând:

— O, nu! Tata mi-ar fi arătat-o singur, probabil, dacă ar fi vrut ca eu s-o văd. N-aș vrea s-o fac fără voia lui.

Apoi adăugă, temându-se, fără îndoială, să nu ne fi jignit cumva:

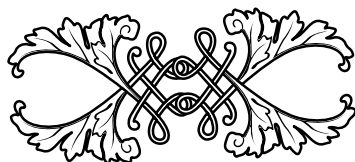
— Dar sigur este permis ca dumneavoastră s-o vedeți. Trebuie să examinați și să țineți seama de tot; și... Vă sunt cu adevărat recunoscătoare...

Își întoarse fața; am putut observa că plângea încet. Vedeam clar cum, cu tot necazul și îngrijorarea, ea suferea pentru că își cunoștea atât de puțin tatăl și că trebuia să mărturisească asta în asemenea clipe, față de atâția străini. Iar întâmplarea că erau toți numai bărbați nu-i micșora cu nimic jena, deși asta îi aducea o oarecare ușurare. Încercând să-i înțeleg trăirile, nu puteam să nu mă gândesc că ar fi trebuit să fie bucuroasă fiindcă nicio privire de femeie – mai pătrunzătoare decât ale bărbaților – nu se fixa asupra ei în acele clipe.

Când am terminat examenul, care a confirmat ceea ce spusese și doctorul, acesta își relua locul lângă sofa și-și continuă îngrijirile. Inspectorul Dolan mi se adresă în șoaptă:

— Cred că am avut noroc cu doctorul!

Am dat din cap și tocmai mă pregăteam să-i laud priceperea, când se auzi o bătaie ușoară în ușă.

II

Instrucțiuni ciudate

Dolan se îndreptă în liniște către ușa. Printr-un fel de înțelegere tacită, luase inițiativa operațiunilor în casă. Ceilalți așteptau. El crăpă puțin ușa și apoi, cu un gest de reală satisfacție, o deschise larg; un tânăr își făcu intrarea. Un bărbat bine ras, înalt și zvelt, cu un obraz energic, luminos, ochi vii, care păreau să cuprindă totul dintr-o singură privire. Cum intră, inspectorul îi întinse mâna și amândoi își strânseră mâinile cu căldură.

— Am venit, domnule, de îndată ce am primit mesajul. Sunt fericit să mă bucur încă de încrederea dumneavoastră.

— Întotdeauna o vei avea, zise cu cordialitate inspectorul. N-am uitat și niciodată n-am să uit zilele de-atunci din Bow Street!

Apoi, fără nici o introducere, începu să-i relateze tot ce aflase până în ultimul moment. Daw puse câteva întrebări – foarte puține – atunci când le socoti necesare pentru a înțelege situația și relațiile dintre persoane. Dar, cel mai adesea Dolan, care își cunoștea bine meseria, prevenea orice întrebare și-i dădea direct toate explicațiile necesare. Daw arunca din când în când câte o privire în jur: când spre vreunul din noi, când prin cameră sau spre anumite colțuri ale ei, când spre bărbatul rănit care zăcea inconștient pe sofa.

Cum sfârși inspectorul, Daw se întoarse către mine și spuse:

— Vă amintiți, poate, de mine, domnule? Am lucrat împreună în cazul Hoxton.

— Îmi amintesc foarte bine, i-am răspuns, întinzându-i mâna.

Inspectorul vorbi din nou:

— Cred că ai înțeles, sergent Daw, că vei prelua tot acest caz.

— Sub conducerea dumneavoastră, șper, domnule, îl întrerupse acesta.

Celălalt dădu din cap și zâmbi:

— Eu cred că un asemenea caz va avea nevoie de toată judecata și de tot timpul unui om. Eu am altceva de făcut, dar problema mă interesează foarte mult și, dacă pot da în vreun fel o mână de ajutor, aș fi foarte bucuros s-o fac.

— E în regulă, domnule, răspunse celălalt, acceptând mișcarea cu un gest ușor de salut.

Și imediat începu cercetările. Mai întâi se îndreptă către doctor și, după ce îi luă numele și adresa, îl rugă să scrie un raport de care avea nevoie și pe care ar fi urmat să-l prezinte șefilor săi, dacă ar fi fost cazul. Doctorul Winchester i-l promise, înclinându-se ușor. Apoi sergentul se apropie de mine și mi spuse în șoaptă:

— Îmi place privirea doctorului. Cred că o să putem colabora bine cu dânsul.

Întorcându-se către domnișoara Trelawny, o întrebă:

— Vă rog să-mi spuneți tot ce știți despre tatăl dumneavoastră: stil de viață, activitate – de fapt, despre tot ce îl interesează în mod special sau îl preocupă.

Eram gata să-l întrerup, ca să-i spun ceea ce ea declarase mai înainte despre faptul că nu știa nimic despre viața și obi-

ceiurile tatălui său, dar ea mă opri ridicând mâna și răspunse singură:

— Cunos, vai, prea puțin sau mai nimic. Inspectorul Dolan și domnul Ross știu deja tot ce aș putea eu să vă spun.

— Bine, domnișoară, trebuie să ne mulțumim cu ceea ce avem, răspunse amabil polițistul. O să încep cu câteva amănunte. Spuneți că n-ați fost aici în încăperea când s-a auzit zgomotul?

— Când am auzit sunetul acela ciudat eram la mine în cameră. Atunci m-am trezit și cred că acesta a fost începutul a tot ceea ce s-a întâmplat după aceea. Am ieșit imediat din cameră. La tata ușa era închisă. Aveam înaintea ochilor întregul palier și partea de sus a scării. Nimeni n-ar fi putut ieși pe ușă fără ca eu să-l observ, dacă asta este ceea ce vreți să știți.

— Exact asta, domnișoară. Dacă fiecare din cei care știu câte ceva mi-ar răspunde la fel, am ajunge curând la miezul problemei.

Se îndreptă apoi spre pat, îl privi cu atenție și întrebă:

— Patul a fost atins?

— Pe câte știu eu, nu, răspunse domnișoara Trelawny. Dar o pot întreba pe doamna Grant, menajera, adăugă ea apoi, apăsând pe butonul soneriei.

Menajera veni la ușă.

— Intră, zise domnișoara Trelawny. Domnii vor să știe, doamnă Grant, dacă patul a fost atins de cineva.

— Eu nu l-am atins, domnișoară.

— În acest caz, spuse domnișoara Trelawny, întorcându-se către sergentul Daw, altcineva n-a avut cine să-l atingă. Și eu și doamna Grant am fost aici tot timpul și nu cred ca vreunul dintre servitorii care au venit când am dat eu alarma să se fi apropiat de pat. Vedeți, tata zăcea aici exact lângă seiful cel mare și toți erau îngrămădiți în jurul lui. Le-am cerut să plece imediat de acolo.

Daw, cu un gest, ne invită să trecem în partea cealaltă a camerei și apoi, cu o lupă, examinează patul, având grijă să așeze exact în aceeași poziție orice cută deranjată a lenjeriei. După aceea, tot cu lupa, cercetă ușa de lângă patul masiv din lemn de sequoia, minunat sculptat, insistând mai mult, centimetru cu centimetru, asupra porțiunilor pătate de sânge de pe marginea patului. Stând în genunchi și ferindu-se cu grijă să atingă petele de pe podea, el cercetă urmele însângerate de pe locul unde, lângă seiful mare, zăcuse corpul. Examinează totul pe o rază de câțiva metri împrejur. Dar, după cât se părea, nu găsi nimic special care să-i rețină atenția. Apoi examinează și fața seifului, în jurul broaștei și de-a lungul marginilor de sus și de jos ale ușii duble, insistând mai mult asupra îmbinării dintre canaturi.

La urmă se duse la fereastră; aceasta era zăvorâtă.

— Obloanele erau închise? o întreabă el ca din întâmplare pe domnișoara Trelawny, ca și cum s-ar fi așteptat la un răspuns afirmativ, care de altfel îi și fu dat.

În tot acest timp doctorul Winchester se ocupa de pacientul său, bandajându-i rana de la încheietura mâinii, făcând un examen atent al capului, al gâtului și al inimii. De mai multe ori adulmecă gura omului întins fără simțire. Și, ori de câte ori făcea asta, se uita instinctiv în jur, de parcă ar fi căutat ceva.

Atunci am auzit glasul profund și puternic al detectivului:

— Pe cât înțeleg eu, s-a urmărit aici aducerea cheii spre broască. Se pare că mecanismul are un secret pe care nu pot să-l ghicesc, cu toate că, până a intra în poliție, am lucrat un an la firma Chubb. Broasca aceasta are o combinație de șapte litere, dar cred că mai există și un sistem de încuiere a combinației însăși. Este fabricată de cei de la Chatwood. Am să mă duc la ei să aflu câte ceva despre ea.

Apoi, ca și cum pentru moment și-ar fi terminat treaba, se adresă doctorului:

— Domnule doctor, aveți să-mi mai spuneți acum ceva care să nu perturbe raportul dumneavoastră? Dacă există vreo bănuială, pot să aștept, dar cu cât știu mai repede ceva clar, cu atât mai bine.

Doctorul Winchester răspunse imediat:

— Sunt de părere că n-avem de ce să așteptăm. Sigur că am să fac un raport complet. Dar până atunci am să vă spun tot ce știu – ceea ce nu e de fapt prea mult – și tot ceea ce cred – iarăși, nu destul de clar. Nu există nicio rană la cap care să explice starea de inconștiență în care persistă pacientul. Așa că trebuie să presupun fie că a fost drogat, fie că se găsește sub hipnoză. După câte am observat, nu a fost drogat – cel puțin nu cu vreun narcotic pe care să-l cunosc eu. În încăperea aceasta există desigur un miros obișnuit, de vechi, care ne împiedică să discernem parfumuri mai delicate. Cred că ați simțit cu toții în aer miresmele egiptene: bitum, nard¹, rășini aromate, mirodenii și așa mai departe. Este foarte posibil ca pe undeva, în această cameră, să existe, printre atâtea curiozități ascunse, vreo substanță sau un lichid care să poată produce efectul pe care îl simțim, ascunsă de parfumurile mai tari. Nu este exclus ca pacientul să fi luat vreun drog și să se fi rănit singur în timpul somnului. Dar nu mi se pare verosimil. Iar circumstanțele, chiar și cele pe care eu nu le-am cercetat, pot dovedi oricând că o atare ipoteză este incorectă. Până una-alta, însă, orice este posibil. Și, până la proba contrară, trebuie s-o avem în vedere și pe aceasta.

Aici interveni sergentul Daw:

— S-ar putea să fie și așa. Dar dacă este așa, este necesar să găsim obiectul cu care a fost rănită mâna. Trebuie să existe pe undeva urme de sânge.

1. Plantă erbacee exotică, cu rădăcină foarte aromată, utilizată în industria parfumurilor încă din Antichitate.

— Exact! zise doctorul, potrivit-și ochelarii, ca și cum s-ar fi pregătit de o argumentație. Însă dacă presupunem că pacientul s-a folosit de un drog neștiut de noi, ar trebui să fie unul care nu-și face efectul imediat. Și fiindcă deocamdată nu știm cum acționează – dacă toată ipoteza noastră este într-adevăr corectă – trebuie să fim pregătiți pentru orice.

În acest moment interveni și domnișoara Trelawny:

— Dacă ar fi vorba despre un drog, așa ar sta lucrurile. Dar, potrivit celei de-a doua părți a ipotezei, rana și-a putut-o provoca singur și asta după ce drogul și-a făcut efectul.

— Exact, spuseră într-un glas și detectivul și doctorul.

Ea continuă:

— Și deoarece, doctore, aprecierea dumatăle nu epuizează toate posibilitățile, trebuie să reținem că orice altă variantă a acestei idei poate fi corectă. Socotesc, deci, că primele noastre cercetări, pe baza acestei presupunerii, trebuie îndreptate către arma cu care a fost provocată rănirea mâinii tatălui meu.

— Poate că a pus arma în seif, înainte de a-și pierde de tot cunoștința, am spus eu, exprimând în mod pripit un gând doar pe jumătate conturat.

— Așa ceva nu-i posibil, zise repede doctorul. Sau cel puțin cred că e greu de presupus, adăugă el apoi prudent, înclinându-se ușor spre mine. Vedeți, mâna stângă este plină de sânge, dar nu există nicio asemenea urmă pe seif.

— Așa e! am spus și urmă o lungă pauză.

Primul care a întrerupt tăcerea fu doctorul.

— Avem nevoie de o infirmieră aici, cât mai repede posibil. Cunosco una foarte potrivită. Mă duc imediat s-o aduc, dacă poate veni. Vă rog ca, până la înapoierea mea, cineva să rămână permanent lângă bolnav. S-ar putea să fie nevoie să-l mutați mai târziu în altă încăpăre, dar deocamdată este mai bine să stea aici. Domnișoară Trelawny, pot conta pe dumneavoastră

și pe doamna Grant să rămâneți aici – nu numai în cameră, ci aproape de pacient și atente la el – până vin înapoi?

Ea se înclină în semn afirmativ și luă loc lângă sofa. Doctorul îi dădu câteva indicații de felul cum să procedeze în caz că tatăl ei s-ar fi trezit înainte de revenirea sa.

Următorul care trebuia să plece fu inspectorul Dolan, care se apropie de Daw și-i spuse:

— Ar trebui acum să mă întorc la inspectorat – doar dacă, bineînțeles, nu dorești să mai rămân puțin.

Celălalt îi răspunse:

— Johnny Wright mai este în secția dumneavoastră?

— Este. Vrei să ți-l trimit?

Sergentul răspunse afirmativ.

— Atunci ți-l trimit imediat ce aranjez treaba. Va rămâne cu dumneata atât cât vei dori. Am să-i spun că va primi instrucțiuni numai de la dumneata.

Sergentul îl însoți până la ușă cu cuvintele:

— Mulțumesc, domnule, ați fost întotdeauna înțelegător față de oamenii cu care ați lucrat. Pentru mine este o plăcere să colaborăm din nou. Acum plec la Scotland Yard să raportez șefului. După aceea mă duc la Chatwood. Mă înapoiez cât pot de repede. Credeți, domnișoară, că mă pot instala aici pentru o zi, două, dacă o să fie nevoie? V-ar fi de oarecare folos și poate v-ați simți și mai liniștită știindu-mă aici aproape, până vom descurca misterul.

— V-aș fi foarte recunoscătoare.

El o privi câteva clipe cu atenție, înainte de a vorbi din nou.

— Înainte să plec, îmi permiteți să arunc o privire pe masa și în biroul tatălui dumneavoastră? S-ar putea găsi ceva care să constituie un eventual indiciu – sau o urmă în orice caz.

Răspunsul ei fu atât de neechivoc, că aproape îl surprinse.

— Aveți îngăduința mea cea mai deplină să faceți orice vă poate ajuta în această îngrozitoare întâmplare – să descoperiți ce se întâmplă cu tata sau ce l-ar putea pândi în viitor.

Daw începu îndată să examineze măsuța de toaletă și după aceea masa de scris din încăpere. Într-unul din sertare găsi un plic sigilat. Îl luă și i-l aduse domnișoarei Trelawny.

— O scrisoare – adresată mie – și cu scrisul tatei! exclamă ea, după ce o deschise nerăbdătoare.

Îi observam chipul pe când citea. Dar imediat, văzându-l pe Daw că o fixează cu ochi pătrunzători, că îi urmărește nemișcat toate schimbările de expresie, mi-am ațintit privirea asupra lui. Când domnișoara Trelawny termină de citit toată scrisoarea, în mine se formase deja o convingere pe care am păstrat-o totuși închisă în inimă. Printre bănuielile trezite în mintea detectivului era una, poate mai degrabă potențială decât definitivă, care o privea pe domnișoara Trelawny însăși.

Timp de câteva minute ea rămase cu scrisoarea în mână, cu ochii în jos, pe gânduri. Apoi o mai citi o dată cu atenție. De data aceasta schimbările de fizionomie erau mai intense și cred că le-am putut urmări mai ușor. După ce termină de citit a doua oară, mai făcu o pauză. Apoi, deși cu oarecare ezitare, i-o întinse detectivului. Acesta o citi cu nerăbdare, dar fără să-și schimbe expresia feței. O mai citi încă o dată, apoi i-o înapoie înclinându-se ușor. Ea făcu iar o mică pauză, după care îmi înmână scrisoarea. Făcând asta, ridică doar o clipă ochii rugători spre mine, apoi un val de sânge îi coloră brusc obrajii palizi și fruntea.

Am luat scrisoarea cu sentimente amestecate, dar, de fapt, eram bucuros. Ea nu se arătase deloc tulburată dând scrisoarea detectivului – n-ar fi trebuit să fie nici față de altcineva. Dar față de mine... N-am îndrăznit să merg mai departe cu gândul,

ci am continuat să citesc, conștient fiind că privirile fetei și ale detectivului erau ațintite asupra mea.

„Dragul meu copil,

Doresc ca tu să consideri această scrisoare ca pe o directivă – absolută și obligatorie, care nu admite nicio abatere.

— În caz că ceva grav și neașteptat pentru tine sau pentru alții ar fi să mi se întâmple. Dacă am să fiu în mod brusc și misterios doborât – de boală, accident sau atac – tu trebuie să urmezi fără rezerve aceste instrucțiuni. Dacă atunci când vei fi încunosc-tiintată de situația mea eu nu mă voi găsi în această cameră, tu trebuie, de îndată ce afli despre starea mea, să mă aduci repede aici. Chiar în cazul când aș fi mort corpul meu trebuie să fie adus aici. Din acel moment, fie că sunt conștient și în stare să mă ocup singur de persoana mea, fie că va trebui să fiu înmormântat, nu trebuie să rămân niciodată singur – nici măcar pentru o clipă. Cel puțin două persoane trebuie să stea de seara până la răsăritul soarelui în această cameră. Ar fi bine dacă ar veni aici din timp în timp și o soră medicală pricepută, care să noteze toate simptomele permanente sau întâmplătoare ce ar impresiona-o mai mult. Avocații mei, Marvin & Jewkes, din Lincoln's Inn 27B, au primit toate instrucțiunile pentru cazul în care eu aș muri, iar domnul Marvin are personal obligația să aducă la îndeplinire dorințele mele. Te-aș sfătui, draga mea fiică, știind că n-ai pe nimeni la care să apelezi, să găsești un prieten, bărbat sau femeie, în care să ai încredere și care fie să stea aici unde se poate comunica mai ușor cu el, fie să vină noaptea să ajute la veghe, sau să fie ușor de chemat. Dar oricine ar fi el sau ea, mai e nevoie și de o altă persoană, ca însoțitor sau supraveghetor, de sex opus. Să înțelegi că acesta este miezul adevărat al dorinței mele, ca două inteligențe, de bărbat și de femeie, să stea de veghe și să slujească scopului meu. Încă o dată, draga mea Margaret, insist asupra necesității ca tu să ob-

servi și să trași corect concluziile, oricât de ciudate ar părea. Dacă mă îmbolnăvesc sau sunt rănit, aceasta n-o să fie o întâmplare obișnuită și doresc să te previn, pentru ca vigilența ta să fie trează.

În camera mea – mă refer la curiozitățile de aici – nimic nu trebuie să fie mișcat din loc sau îndepărtat, cu nici un preț. Am motive speciale și scopuri bine definite ca toate să rămână așa cum sunt; altfel, orice deplasare a lucrurilor mi-ar pune în pericol planurile.

Dacă ai nevoie de bani sau de orice fel de sfat, dl. Marvin îți va îndeplini cererea. A primit din partea mea instrucțiuni clare în acest sens.

ABEL TRELAWNY”

Am mai citit o dată scrisoarea, înainte de a vorbi, căci mă temeam să nu mă trădez. Alegerea unui prieten putea însemna un prilej important pentru mine. Nutrisem deja speranțe când mă rugase s-o ajut în primele clipe dureroase ale necazului său. Dar dragostea își are propriile ei îndoieli și eu mă temeam. Gândurile păreau că mi se învârtesc cu iuțeala fulgerului și în câteva secunde am construit un întreg raționament. Nu puteam să mă ofer voluntar în rolul de prieten pe care tatăl său i-l propusese ca s-o ajute la veghe. Și totuși privirea pe care mi-o aruncase îmi spunea un lucru pe care nu trebuia să-l ignor... Oare nu trimisese ea după mine, atunci când a avut nevoie de ajutor – eu, un străin, în afara unei singure întâlniri la dans și a unei scurte după-amieze petrecute împreună pe râu? N-ar fi fost umilitor s-o las să mă invite ea a doua oară? S-o umilesc? Nu! Cu orice preț, trebuia s-o scutesc de asemenea lucru. Nu este umilitor să refuzi. Așa că, în timp ce-i înapoiam scrisoarea, i-am spus:

— Știu că o să mă iertați, domnișoară Trelawny, dacă îndrăznesc prea mult, însă, dacă sunteți de acord să vă ajut, stând de veghe cu dumneavoastră, aș fi încântat s-o fac. Și, deși pri-

lejul ivit este unul trist, aș fi extrem de fericit să-mi acordați această favoare.

În ciuda efortului vizibil de a se stăpâni, o maree roșie îi apăru pe față și pe gât. Chiar și ochii îi părură plini de lacrimi, în puternic contrast cu obrajii palizi, când roșeața dispăru. Îmi răspunse cu voce stinsă:

— Vă sunt foarte recunoscătoare pentru ajutor.

Apoi, ca și cum s-ar fi gândit mai bine, adăugă:

— Dar nu mă lăsați să fiu egoistă în necazul meu! Știu că aveți numeroase obligații care vă rețin și, deși aș prețui mult ajutorul dumneavoastră, chiar foarte mult, n-ar fi cinstit să abuzez de timpul dumneavoastră.

— În privința asta, i-am răspuns de îndată, timpul meu vă aparține. Pentru azi aș putea să aranjez ușor lucrurile, ca să vin după-amiază și să stau până mâine dimineață. După aceea, dacă împrejurările o vor cere, mi-aș putea organiza în așa fel treburile încât să am la dispoziție încă mai mult timp.

Era foarte emoționată. Puteam să văd cum i se umplu ochii de lacrimi și atunci își întoarse capul. Detectivul îmi spuse:

— Îmi pare bine că veți fi aici, domnule Ross. Am să stau și eu, dacă domnișoara Trelawny îmi permite și dacă mi-o permit și cei de la Scotland Yard. Scrisoarea aceasta pare să pună lucrurile într-o nouă lumină, deși misterul rămâne mai mare ca oricând. Dacă puteți aștepta aici o oră-două, mă voi duce la comisariat și apoi la constructorul de seifuri. După aceea mă înapoiez; iar dumneavoastră puteți apoi să plecați liniștit, căci rămân eu aici.

După ce ieși, amândoi, domnișoara Trelawny și cu mine, am rămas tăcuți. Până la urmă ea își ridică ochii și mă privi o clipă. În clipa aceea, nu mi-aș fi schimbat locul nici cu al unui rege. Ceva vreme, și-a făcut de lucru în jurul patului improvizat

al tatălui său. Apoi, rugându-mă să nu-l scap o clipă din ochi până se întoarce, a ieșit repede afară.

După câteva minute a revenit împreună cu doamna Grant, două fete și doi bărbați care aduceau cu ei rama și accesoriile unui pat ușor de fier. L-au așezat și l-au montat. Când treaba fu gata și servitorii s-au retras, ea-mi spuse:

— E bine să fim pregătiți când vine doctorul. Va vrea desigur să-l așezăm pe tata în pat, iar un pat adevărat va fi mai bun pentru el decât sofaua.

Apoi și-a tras un scaun lângă sofa și s-a așezat, ca să-și vegheze tatăl.

M-am plimbat prin cameră, privind cu atenție totul. Și, într-adevăr, în încăpere se aflau destule lucruri care să trezească curiozitatea unui om – chiar și în împrejurări mai puțin stranii. Tot locul, cu excepția articolelor de mobilă necesare înzestrării cum se cuvine a unui dormitor, era plin de lucruri splendide și ciudate, în mare parte egiptene. Și, deoarece încăperea era enormă, avea loc pentru plasarea unei mari cantități de obiecte, chiar dacă acestea ar fi avut volum mare, așa cum și aveau.

În timp ce tot cercetam camera, se auzi un zgomot de roți pe pietrișul de afară. Apoi soneria de la intrare și, la câteva secunde, după o bătaie preliminară în ușă și răspunsul „Intră!”, apărură doctorul Winchester însoțit de o tânără îmbrăcată în costumul închis la culoare al surorilor medicale.

— Am fost norocos! zise el intrând. Am găsit-o repede și este liberă. Domnișoară Trelawny, dânsa este sora Kennedy!

III

De veghe

Am fost frapat de modul în care se uitau una la alta cele două tinere. Cred că de multă vreme sunt obișnuit să cântăresc în mintea mea personalitatea unor martori și modul lor de gândire, urmărindu-le acțiunile inconștiente și manierele. Această obișnuință se manifestă atât în viața mea particulară, cât și în incinta tribunalului. În acel moment al vieții mele, tot ce o interesa pe domnișoara Trelawny mă interesa și pe mine. Și dacă ea a fost impresionată de noua venită, la fel și eu am început în mod reflex s-o studiez. Comparându-le pe amândouă mi se părea că aflam noi lucruri despre domnișoara Trelawny.

Cele două femei contrastau în mod evident. Domnișoara Trelawny era frumoasă, brună, cu trăsături pure. Avea ochi minunați: mari, larg deschiși și negri, blânzi și catifelați, adânci și tainici. Să te uiți în ei era ca și cum ai fi privit în oglinda neagră a doctorului Dee¹, folosită la ritualurile sale vrăjitoarești... La picnic l-am auzit pe un domn bătrân, un mare călător prin Orient, descriind astfel efectul pe care îl produceau ochii ei: „De parcă ai privi în noapte prin ușa deschisă la marile lămpi îndepărtate ale unei moschei”. Sprâncenele aveau ceva perso-

1. Matematician, astronom, astrolog, ocultist și consilier al reginei Elisabeta I. Și-a dedicat o mare parte a vieții studiului alchimiei, divinației și filosofiei hermetice.

nal. Frumos arcuite și bogate, ele păreau a fi podoaba desenată a ochilor săi splendizi și adânci. Avea părul la fel de negru, dar fin ca mătasea. În general, părul negru reprezintă caracteristica forței animalice și pare a fi expresia forțelor unei naturi puternice. Dar în cazul de față, nici nu putea fi vorba de așa ceva, ci doar distincție și o origine nobilă. Și, deși nu putea fi vorba de slăbiciune, dacă exista vreun semn de forță, atunci aceasta era mai degrabă una spirituală decât fizică. Întreaga armonie a ființei sale părea desăvârșită. Ținuta, corpul, părul, ochii; gura plină și mobilă, ale cărei buze roșii și dinți albi păreau să lumineze partea de jos a feței – după cum ochii o luminau pe cea de sus; curbura generoasă a maxilarului de la bărbie până la ureche; degetele lungi și fine; mâna care părea că se mișcă de la încheietură, ca și cum ar fi avut conștiință proprie. Toate aceste perfecțiuni contribuiau la alcătuirea unei personalități dominante, prin grație, gingășie, frumusețe ori farmec.

Sora Kennedy, în schimb, se situa mai mult sub decât peste înălțimea medie a unei femei. Era puternică și îndesată, cu membre pline și mâini mari și îndemnatice. Coloritul ei aducea în general cu al unei frunze de toamnă. Părul blond închis era des și lung, iar ochii căprui-aurii străluceau pe o față arsă de soare și pistruiată. Obrajii îmbujorați îți sugerau în general tenul brunet. Buzele roșii și dinții albi nu schimbau coloritul întregului cadru, ci îl subliniau. Avea nasul cârn – nu exista pic de îndoială în această privință. Dar, ca multe astfel de nasuri și acesta sugera un caracter generos, neobosit și plin de bunătate. Fruntea sa albă și înaltă, pe care pistruii o evitaseră, ascundea multă putere de gândire și rațiune.

Doctorul Winchester, în drumul lor de la spital, îi dăduse toate amănunțele necesare. Iar ea, fără multă vorbă, își luă pacientul în primire și se apucă de lucru. După ce examinează patul cel nou și scutură pernele, vorbește cu doctorul, care îi dădu

instrucțiuni; apoi, toți patru, unindu-ne forțele, l-am ridicat pe bărbatul inconștient de pe sofa.

După-amiază devreme, la sosirea lui Daw, am plecat acasă în Jermyn Street și mi-am luat câteva schimburi, cărți și ziare, de care socoteam că aș fi avut nevoie câteva zile. Apoi am plecat să-mi îndeplinesc obligațiile de serviciu.

Curtea a ținut ședință până târziu în acea zi, căci se termina un proces important. Băteau orele șase când am intrat pe poarta din Kensington Palace Road. Am fost instalat într-o încăpere spațioasă, alături de camera bolnavului.

În noaptea aceea n-am fost chiar bine organizați pentru veghe, deoarece orele de la începutul serii n-au fost împărțite în mod egal. Sora Kennedy, care stătuse de veghe toată ziua, se odihnea, fiindcă aranjaserăm să revină în jurul orei douăsprezece. Doctorul Winchester, care lua masa cu noi, rămăsese în cameră până la ora cinei și revenise imediat după aceea. În timpul cinei au stat în cameră doamna Grant împreună cu sergentul Daw, care dorea să-și completeze cercetările amănunțite pe care le începuse asupra tuturor obiectelor din încăpere și de alături.

La orele nouă domnișoara Trelawny și cu mine ne-am dus să-l schimbăm pe doctor. Ea se odihnise câteva ore după-amiază, ca să fie pregătită pentru tura de noapte. Îmi spuse că hotărâse ca, în noaptea aceea cel puțin, să rămână trează la post. N-am încercat s-o contrazic, deoarece știam că hotărârea ei n-avea să se schimbe. Atunci m-am decis și eu să rămân cu ea – cu excepția situației în care, desigur, aș fi observat că nu și dorește acest lucru. Pentru moment însă, nu mi-am dezvăluit intențiile. Am intrat amândoi în vârful picioarelor, atât de ușor încât doctorul, care stătea aplecat deasupra patului, nu ne-a auzit și ni s-a părut că tresare când, ridicându-și brusc privirea, ne-a văzut uitându-ne la el. Simțeam că întregul mister al acestei întâmplări îl ținea cu nervii încordați, ceea ce, de altfel, se

petrecea cu fiecare din noi. Mi s-a părut puțin jenat pentru că se lăsase surprins astfel și dintr-odată începu să vorbească foarte grăbit, ca și cum ar fi vrut să-și ascundă încurcătura:

— Am ajuns într-adevăr la limita posibilităților mele de a descoperi o cauză cât de cât logică a acestei stări de transă. Am făcut din nou o cercetare foarte minuțioasă, după toate regulile artei și sunt mulțumit că nu există nicio lezare a creierului, adică niciuna externă. Toate organele vitale par neatrinse. I-am dat să mănânce, după cum știți, de repetate ori și acest lucru i-a făcut în mod vizibil bine. Respirația îi este puternică și regulată, iar pulsul este mai rar, dar mai puternic decât azi-dimineață. Nu pot descoperi nicio urmă de drog cunoscut și starea aceasta de inconștiență nu seamănă deloc cu niciunul dintre cazurile de somn hipnotic pe care le-am întâlnit la Spitalul Charcot din Paris. Cât despre rana asta...

Trecu ușor cu degetele peste mâna bandajată așezată pe pătură, apoi continuă:

— Nu știu ce să cred. Pare o rană provocată de o mașină de dărăcit, dar o asemenea presupunere este absurdă. Nu e imposibil să fi fost făcută de vreo sălbăticiune, însă numai cu condiția să-și fi ascuțit ghearele. Și așa ceva socotesc eu că iar este imposibil. Apropo, țineți cumva pe aici vreun animal de casă neobișnuit, cu totul aparte, de genul unei pisici sălbatice sau altceva ieșit din comun?

Domnișoara Trelawny zâmbi trist și-mi frânse inima. Apoi răspunse:

— O, nu! Tata nu vrea animale în casă, cu excepția celor moarte și mumificate.

Spusese aceasta cu o urmă de amărăciune sau de gelozie, n-am putut să-mi dau seama care din două.

— Chiar și bietul meu motănel nu a fost decât cu greu acceptat în casă și, deși e cel mai scump și mai educat pisic din

lume, îl țin închis doar la mine, iar aici în cameră nu are voie să intre.

Pe când vorbea, se auzi un răcâit slab la ușă. Chipul domnișoarei Trelawny se lumineă brusc. Se ridică deodată și se îndreptă spre ușă exclamând:

— El este! Acesta este Silvio al meu. Se ridică în două picioare și zgârie ușa când vrea să intre.

Deschise ușa vorbind pisicii ca și cum ar fi vorbit cu un copil:

— Vrea băiatul la mămica lui? Hai, vino! Numai că el trebuie să stea lângă ea!

Ridică pisica și veni cu ea în brațe. Era într-adevăr un animal splendid. Un cincila persan cenușiu cu păr lung, mățos; un animal cu adevărat de rasă, mândru, în ciuda gingășiei lui; avea labe mari care se desfăcură și mai mult când atinseră podeaua. Pe când fata îl mângâia, motanul se zvârcoli brusc ca un țipar și-i alunecă din brațe.

Traversă camera și se opri în fața unei măsuțe joase pe care se găsea mumia unui animal și începu să miaune și să-și arate colții. Domnișoara Trelawny alergă repede după el și-l luă în brațe, în timp ce el se zbătea și se răsucea să scape, dar fără să muște sau să zgârie pentru că, evident, o iubea pe frumoasa lui stăpână. Încetă să se mai agite de îndată ce se află în brațele ei. În șoaptă, ea îl certa:

— Silvio, răule! N-ai respectat cuvântul pe care mama și I-a dat pentru tine. Acum spune domnilor noapte bună și vino în odaie la mama!

În timp ce-i vorbea îmi întinse laba motanului ca să i-o strâng. I-am dat mâna și nu m-am putut opri să nu-i admir mărimea și frumusețea.

— Ei bine, zisei eu, laba lui seamănă cu o mică mânășă de box plină de gheare.

Ea zâmbi:

— Așa ar trebui. N-ați văzut că Silvio are șapte degete? Iată!

Îi răsfiră laba și, într-adevăr, erau exact șapte gheare, fiecare ascunsă într-o perniță fină și delicată. Când i-am atins ușor piciorul, ghearele ieșiră în afară și, cu totul întâmplător — motanul nu mai era furios acum și torcea — una dintre ele îmi zgârie mâna. Instinctiv, m-am tras înapoi exclamând:

— Ooo..., are niște gheare ca niște lame!

Doctorul Winchester se apropiase și, aplecat, se uită la ghearele pisicii. Auzindu-mă, exclamă iute și tăios:

— Ei!

L-am putut auzi cum inspirase rapid. În timp ce mângâiam pisica, liniștită acum, doctorul s-a dus la masă, a rupt o bucată de sugativă de pe mapă și s-a întors. A întins hârtia pe palmă și, cu un simplu „Scuzați!” adresat domnișoarei Trelawny, a așezat laba pisicii pe ea și a apăsat-o cu cealaltă mână. Motanului, mândru, păru să nu-i placă această familiaritate și încercă să-și retragă piciorul. Asta și dorea doctorul deoarece, în mișcarea sa, pisica își scosese ghearele din teacă și trasese astfel mai multe urme pe hârtie.

Apoi domnișoara Trelawny plecă cu motanul și reveni după câteva minute. Intrând, spuse:

— E un lucru foarte curios cu mumia asta! Când Silvio a intrat prima oară aici în cameră — era pisoiaș când l-am adus să-l vadă tata — a făcut exact același lucru. A sărit pe masă și a încercat să muște și să zgârie mumia. Asta l-a supărat foarte mult pe tata și a provocat decretul de ostracizare a sărmanului Silvio. Numai cuvântul lui de onoare, dat prin intermediul meu, i-a îngăduit să mai rămână în casă.

În timp ce fata fusese plecată, doctorul scosese bandajul de pe încheietura mâinii bolnavului. Rana era acum clară, deoarece fiecare zgârietură apărea distinct sub formă de urme roșii făcute cu sălbăticie... Doctorul îndoii sugativa de-a

curmezișul zgârieturilor făcute de ghearele pisicii și o apropiere de rană. Făcând asta, ne privi triumfător și ne făcu semn să ne apropiem.

Tăieturile de pe hârtie corespundeau cu rănilile de pe mână! Nu mai era nevoie de nicio explicație când ne spuse:

— Ar fi fost mai bine dacă jușân Silvio nu și-ar fi călcat cuvântul!

Am rămas cu toții tăcuți câtva timp. Deodată domnișoara Trelawny exclamă:

— Dar Silvio nici n-a fost aici azi-noapte!

— Sunteți sigură? O puteți dovedi, dacă va fi nevoie?

Ea șovăi înainte de a răspunde:

— Sunt sigură de asta; dar mă tem că va fi greu s-o dovedesc. Silvio doarme într-un coșuleț la mine în cameră. Știu precis că l-am dus la culcare azi-noapte. Îmi amintesc bine că l-am acoperit cu păturica lui și l-am înfășurat în ea. Azi dimineață l-am scos chiar eu din coș. Sigur că nu l-am văzut pe aici. Cu toate că asta nu ar spune prea mult, pentru că eram prea îngrijorată de bietul tata și prea ocupată cu el ca să observ și prezența lui Silvio.

Doctorul clătină din cap, spunând cu oarecare tristețe:

— Oricum, nu mai are nici un rost să încercăm să dovedim ceva acum. Orice pisică din lume s-ar fi spălat de urmele de sânge de pe labe – dacă ar fi existat – în a suta parte din timpul care s-a scurs până acum.

Rămaserăm din nou tăcuți și tăcerea fu iar întreruptă de domnișoara Trelawny:

— Dar acum, când mă gândesc mai bine, nu cred că putea să fie săracul Silvio cel care l-a rănit pe tata. Ușa mea era închisă când am auzit primul sunet, iar a tatei la fel, când m-am uitat la ea. Când am intrat, rana fusese făcută. Așa că asta trebuie să se fi întâmplat înainte ca Silvio să fi putut pătrunde în cameră.

Raționamentul era valabil, mai ales pentru mine, ca avocat, căci era o probă care ar fi satisfăcut orice juriu. Am simțit o deosebită plăcere să-l văd pe Silvio absolvit de crimă – poate pentru că era motanul domnișoarei Trelawny, care îl iubea. Fericită pisică! Stăpâna lui Silvio fu evident mulțumită auzindu-mă declarând:

— Verdict „nevinovat”!

După o scurtă pauză doctorul Winchester spuse:

— Scuzele mele jupânului Silvio cu ocazia asta. Dar sunt încă intrigat și nu știu de ce e așa de pornit împotriva acestei mumii. Se comportă la fel și față de alte mumii din casă? Cred că mai sunt aici destul de multe. Am văzut trei în hol, când am venit.

— Sunt multe, răspunse ea. Uneori nici nu știu dacă mă află într-o casă sau la British Museum. Dar Silvio nu are probleme cu nici una din ele, doar cu aceasta. Presupun tocmai fiindcă aparține unui animal și nu unui bărbat sau unei femei.

— Poate că aparține unei pisici! zise doctorul, ridicându-se și traversând camera ca să se uite mai de aproape la mumie. Da, continuă el, este mumia unei pisici și chiar una foarte frumoasă. Dacă n-ar fi fost favorita numărul unu al vreunui înalt personaj, n-ar fi beneficiat de atâta cinste. Uitați-vă! Un sicriu pictat și ochi de obsidian – exact ca o mumie omenească. Este un lucru extraordinar cum se pot recunoaște neam cu neam. Aceasta este o pisică moartă – asta e tot. A trăit probabil acum patru-cinci mii de ani. Și o altă pisică dintr-o altă rasă, ceea ce înseamnă practic o altă lume, este gata să alerge către ea, exact ca și cum cealaltă ar fi vie. Aș vrea să fac un mic experiment cu pisica asta, dacă nu vă deranjează, domnișoară Trelawny.

Ea ezită înainte de a răspunde:

— Vă rog, faceți tot ceea ce credeți că e necesar sau potrivit. Dar sper să nu fie ceva care să-l rănească sau să-l necăjească pe bietul meu Silvio.

Doctorul zâmbea atunci când i-a răspuns:

— O, Silvio n-o să pățească nimic. Eu îl compătimesc pe celălalt.

— Ce vreți să spuneți?

— Atacul are să-l dea jupân Silvio; de suferit are să sufere celălalt.

— Să sufere? în glasul ei se ghicea o urmă de durere.

Doctorul zâmbi încă mai larg:

— O, în privința asta fiți liniștită... Celălalt n-o să sufere așa cum înțelegem noi, ci doar ca structură și compoziție.

— Explicați-vă, pentru Dumnezeu!

— Dragă domnișoară Trelawny, e simplu: antagonistul va fi o mumie de pisică la fel cu aceasta. Știu că există o mulțime în Museum Street. Am să obțin una și am s-o pun aici în locul celeilalte – nu cred că o schimbare temporară ar încălca instrucțiunile tatălui dumneavoastră. O să aflăm atunci, pentru început, dacă Silvio are ceva împotriva tuturor mumiilor de pisică sau numai împotriva acesteia, în mod special.

— Știi eu? zise ea, nehotărâtă. Instrucțiunile tatălui meu par clare, fără compromis.

Apoi, după o pauză, continuă:

— Dar sigur că, în împrejurările date, orice ar putea fi de folos pentru el trebuie făcut. Cred că nu poate însemna prea mult o mumie de pisică.

Doctorul Winchester nu spuse nimic. Stătea nemișcat, cu un aer atât de grav încât atitudinea lui mă influența și pe mine. Și această preocupare a sa mă ajuta să văd limpede, să înțeleg mai mult decât până în acel moment ciudățenia cazului în care eram atât de adânc implicat. Odată ce gândul acesta puse stăpânire pe mine, el nu mă mai părăsi. Într-adevăr, creșcu, înflori și se reproduse în o mie de feluri diferite. Camera aceasta cu tot ce era în ea deveni un ogor fertil pentru idei stranii. Aici se găseau atât de multe relicve vechi, încât te simțeai prins și az-

vârlit înapoi spre lumi și timpuri ciudate. Erau aici atâtea mumii sau obiecte asociate lor, în jurul cărora păreau să plutească la nesfârșit aromele pătrunzătoare de bitum, mirodenii și rășini – „nard și miresme de balsamuri de Circazia” – încât nu puteai să mai uiți trecutul. Sigur, era doar puțină lumină în încăperea și aceasta învăluită cu atâta grijă, încât nicăieri nu strălucea nimic. Nimic din acea lumină directă ce se manifestă singură ca o forță sau o entitate și care contribuie la apropierea dintre oameni. Încăperea era spațioasă și foarte înaltă, în raport cu dimensiunile pe care le avea. În spațiul acesta vast era loc pentru o mulțime de lucruri rar întâlnite într-un dormitor. Prin colțurile îndepărtate ale încăperii pluteau umbre cu forme nefirești. Nu de puține ori am crezut că prezența copleșitoare a vieții dispărute și a trecutului a pus atât de mult stăpânire pe mine, încât mă surprindeam privind cu teamă în jur, de parcă simțeam existența unei stranii personalități sau influențe. Și chiar prezența reală a doctorului Winchester și a domnișoarei Trelawny nu reușea să mă satisfacă și să mă liniștească pe deplin, în astfel de momente.

A fost o deosebită ușurare pentru mine când a apărut în cameră o nouă personalitate, sub forma surorii Kennedy. Nu mă îndoiam deloc că această tânără femeie practică, sigură de sine și capabilă, aducea cu sine un element de siguranță împotriva închipuirilor mele nebunești. Avea un dar al bunului simț care părea să învingă totul în jurul său, ca un fel de fluid. Până în clipa aceea îmi făcusem tot felul de gânduri în privința bolnavului; astfel încât, până la urmă, tot ce-l înconjură, inclusiv eu, eram implicați în aceste închipuiri, prinși în mrejele lor, saturați, sau... Dar acum, prin venirea ei, bolnavul revenea la condiția lui de pacient, camera era o cameră de bolnav și umbrele își pierdeau atributele înfricoșătoare. Singurul lucru pe care nu-l puteam elimina în întregime era acel ciudat miros egiptean. Poți să pui o mumie într-o raclă de sticlă, s-o sigilezi

ermetic atât de bine încât niciun pic de aer să nu pătrundă până la ea, dar oricum mirosul ei se va răspândi în jur. Ați putea crede că patru sau cinci mii de ani pot să șteargă definitiv calitățile olfactive ale oricărui lucru. Experiența însă ne învață că aceste miresme rămân și că și taina lor rămâne ascunsă pentru noi. Azi există tot atâtea mistere câte existau și atunci când îmbălsămătorii introduceau un corp în baia de carbonat de sodiu...

M-am ridicat brusc. Mă pierdusem într-un vis fascinant. Mirosul egiptean părea să-mi macine nervii, mintea și voința.

În momentul acela am avut o idee, un fel de inspirație. Dacă eu am fost influențat astfel de un miros, nu se putea ca bolnavul, care își trăise jumătate sau mai mult din viață într-o asemenea atmosferă, să nu fie încet, dar sigur, stăpânit de acel ceva care să-l pătrundă în așa măsură încât să pună stăpânire pe el o putere nouă, născută din cantitate, sau din forță, sau...

Mă pierdeam iar în reverii. Nu, asta nu era bine. Trebuia să fiu atent și să rămân treaz. Fără să-mi declar intențiile, căci mă temeam să nu măresc necazurile și neliniștea domnișoarei Trelawny, am coborât scările și am ieșit afară. Am găsit repede o drogherie și am venit înapoi cu o mască de gaze. Era ora zece; doctorul pleca acasă. Sora îl însoți până la ușa camerei, să primească instrucțiuni. Domnișoara Trelawny stătea tăcută lângă pat. Sergentul Daw, care intrase la plecarea doctorului, se găsea ceva mai departe de ea.

După ce sora Kennedy se alătură grupului nostru, am stabilit ca ea să rămână până la orele două, când avea s-o schimbe domnișoara Trelawny. Astfel ca, în conformitate cu dispozițiile domnului Trelawny, în permanență aveau să existe în cameră un bărbat și o femeie. Și fiecare dintre noi urma să-și întâlnească schimbul, așa încât, suprapunându-se un timp, se puteau informa unul pe celălalt dacă s-a întâmplat sau nu ceva. M-am întins pe o sofa la mine în cameră, aranjând cu unul din-

tre servitori să mă scoale cu puțin înainte de douăsprezece. Am adormit în câteva clipe.

Când m-au trezit, mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi adun gândurile și să-mi dau seama de propria-mi identitate și de locul unde mă aflam. Somnul, deși scurt, îmi făcuse totuși bine și puteam acum privi lucrurile din jur într-o lumină mai realistă decât fusesem în stare s-o fac în timpul serii. M-am spălat pe față și, răcorit, am intrat în camera bolnavului. Am pășit foarte ușor. Sora ședea lângă pat, calmă și atentă. Detectivul stătea tolănit într-un fotoliu de partea cealaltă a camerei, în umbră. Nu făcu nici o mișcare cât am traversat camera, până când m-am apropiat de el. Și atunci îmi șopti încet:

— E în ordine, nu dormeam!

Nu era nevoie s-o spună – nu e niciodată nevoie, doar dacă nu este adevărat. Când i-am spus că schimbul său s-a încheiat și că se poate retrage până la ora șase, când aveam să-l trezesc eu, păru mulțumit și plecă repede. Ajuns la ușă, se întoarse, veni înapoi lângă mine și-mi spuse în șoaptă:

— Dorm ușor și voi avea pistoalele lângă mine. Acum, dacă ies afară din mirosul ăsta de mumii, n-o să-mi mai simt capul atât de greu.

Deci și el fusese cuprins de aceeași moleșeală ca și mine!

Am întrebat-o pe infirmieră dacă avea nevoie de ceva și am băgat de seamă că ținea în poală o sticlută cu oțet. Fără îndoială că și ea avusese aceeași senzație. Mi-a spus că nu-i trebuia nimic, dar dacă îi va trebui ceva, îmi va cere imediat. Nu voiam să observe că aveam la mine o mască de gaze, așa că m-am îndreptat către fotoliul aflat în umbră, în spatele ei, mi-am pus ușor masca și m-am făcut comod.

Un timp, care mi s-a părut nesfârșit de lung, am stat și m-am gândit, m-am gândit... Amestec de imagini ciudate, așa cum ar fi trebuit să mă aștept să fie, după experiența trăită în ziua și-n noaptea care trecuseră. Și iar m-am pomenit reflectând la mirosul egiptean. Și-mi aduc aminte că am simțit o

imensă satisfacție că nu-l mai simțeam la fel ca înainte. Masca își făcea datoria.

Poate că și acest gând a contribuit la odihna minții mele, ceea ce este corolarul odihnei trupului, pentru că, deși nu-mi aduc aminte să fi adormit și să mă fi trezit, am avut o viziune – am visat un vis, pe care mi-l amintesc doar vag.

Stăteam liniștit în cameră, așezat în fotoliu. Țineam pe față masca și știu că respiram ușor. Sora ședea în fotoliu cu spatele la mine. Era foarte calmă. Bolnavul zăcea nemișcat, ca mort. Întregul ansamblu aducea mai curând a scenă pictată decât a realitate. Totul era liniștit și tăcut, iar liniștea și tăcerea erau neîntrerupte. De afară, din depărtare, puteam auzi zgomotele orașului: din când în când un hureit de roți, strigătul vreunui chefliu, ecoul îndepărtat al unor fluierături și pufăitul trenurilor. Lumina era foarte, foarte scăzută. Reflexele ei, sub abajurul verzui al lămpii, păreau în întuneric mai degrabă niște culori șterse decât lumină. Franjurii de mătase verde ai lămpii abia de împrumutau culoarea unui smarald văzut sub razele lunii. Încăperea, din cauza întunericului, era plină de umbre. Simțeam cum, în mintea mea, în care gândurile se învălmășau, toate lucrurile reale se transformau în umbre – umbre în mișcare, pentru că depășeau conturul neclar al ferestrelor înalte. Umbre care aveau simțire. Am crezut chiar că aud un sunet, un sunet slab, ca mieunatul unei pisici – foșnetul unei draperii și un clinchet sec, ca atingerea ușoară dintre două metale. Parcă eram în transă. La sfârșit am simțit ca într-un coșmar că, de fapt, dormeam și că, odată intrat în lumea somnului, întreaga mea voință se pierduse.

Brusc, toate simțurile mi s-au trezit. În urechi îmi răsună un țipăt. Încăperea se umplu dintr-o dată de o lumină puternică. Se auzi zgomotul unor focuri de pistol – unul, două — și un nor de fum alb în cameră. Când ochii mei treziți își recăpătară vederea, aș fi putut țipa îngrozit de ceea ce vedeam în fața mea.

Acesta este doar începutul unei serii de întâmplări fascinante și captivante, ce-i duc pe protagoniști dincolo de limitele obișnuitului și naturalului.

Puteți lua parte la aventurile lor cumpărând cartea din librării sau online, pe **www.editurasapte.ro**.